

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoE/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217209661
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217209661.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti povinnému: P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. C. XXX/XX, XXX XX U., o vymoženie pohľadávky v sume 1.739,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 15Er/1981/2017-30 zo dňa 09.10.2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením zamietol žiadosť JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., súdneho exekútora so sídlom Exekútorského úradu: Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (EX 11920/17). Toto rozhodnutie odôvodnil s odkazom najmä na ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2, 3, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 39, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. b) a ods. 7 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“). V odôvodnení napadnutého uznesenia súd uviedol, že oprávnený sa domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnému vo výške 1.739,79 eura s príslušenstvom, trov rozhodcovského konania a trov exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSApA 14646/16 zo dňa 28.10.2016.

2. Dňa 16.03.2011 uzavreli právny predchodca oprávneného (Všeobecná úverová banka, a.s.) a povinný zmluvu o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 16.03.2011 na základe ktorej právny predchodca oprávneného poskytol povinnému finančné prostriedky, ktoré sa povinný zaviazal v dojednanej dobe vrátiť. Zo znenia zmluvy je zrejmé, že právny predchodca oprávneného pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka). V článku II spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 24.11.2015 je uvedený: „Všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom 3707267, podpísanej veriteľom dňa 08.11.2015 (ďalej len „Dohoda“), vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto Dohody (ďalej len „Spor“), budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov (najmä štatút a rokovací poriadok) a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu.“ Zo znenia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy jednoznačne vyplýva, že touto spotrebiteľskou zmluvou má byť dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 24.11.2015. Z obsahu pripojených listinných dôkazov vyplýva, že záväzkovo-právny vzťah medzi

právnym predchodcom oprávneného a povinným vznikol na základe zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 16.03.2011. Ide teda o nárok oprávneného vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 16.03.2011, a nie z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 24.11.2015, ktorou bola modifikovaná len lehota splatnosti. Keďže zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 24.11.2015 jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje na spory vyplývajúce výlučne z tejto dohody a iné označenie spotrebiteľskej zmluvy v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve nie je uvedené, súd mal za to, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosť upravenú v § 3 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, čo bolo v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku dôvodom, pre ktorý súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

3. Vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený svoj nárok voči povinnému vyvodzuje priamo z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3707267 a spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu viaže na spory vyplývajúce výlučne z tejto dohody (teda nie priamo zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere), súd nad rámec už uvedeného preskúmal aj platnosť samotnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3707267. Uzatvorenie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach inicioval oprávnený, t.j. veriteľ, a nie povinný, t.j. dlžník. Dohoda nebola uzavretá s povinným s cieľom poskytnutia výhody splátok, teda v prospech spotrebiteľa, ale práve naopak za účelom predĺženia premičacej doby na 10 rokov v prospech veriteľa. Preto súd konanie oprávneného pri uzavretí dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže spôsob, akým došlo k uzavretiu vyššie uvedenej dohody, je v rozpore s dobrými mravmi, súd považoval dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní platnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podmieňuje platnosťou spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ oprávnený za spotrebiteľskú zmluvu považuje dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 24.11.2015, ktorú súd vyhodnotil ako absolútne neplatnú, je na jej základe neplatná aj spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, pretože sa na ňu vzťahujú dôvody neplatnosti dohody.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, ktorý žiadal napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a s odkazom na ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1,2,3,5,6 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Poukázal najmä na ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS a aj na znenia rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V obsahlom odvolaní v podstate uviedol, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinným postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Povinný podpísal rozhodcovskú zmluvu sám a dobrovoľne. Jeho podpisom nebolo podmienené poskytnutie úveru. Ak by bolo v úmysle zákonodarcu zakázať v spotrebiteľských sporoch rozhodcovské konanie, neprijímal by samostatný zákon na jeho úpravu. Vzhľadom na to, že zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní umožňuje, aby boli spotrebiteľské spory za určitých podmienok prejednané na rozhodcovskom súde zriadenom podľa tohto zákona, nie je potom možné pripustiť, aby rozhodcovský rozsudok nebol považovaný za exekučný titul. Poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, podľa ktorého v prípade spotrebiteľských zmlúv preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len ak ide o dôvod uvedený v § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom).

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené. Preto napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Exekučný poriadok bol s účinnosťou od 01.07.2016 v ustanoveniach § 9a a § 9b novelizovaný zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení

niektorých zákonov. Podľa § 9a ods. 1,2,3,4 Exekučného poriadku: (1) Ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. (2) Ustanovenia Civilného sporového poriadku o odpustení zmeškania lehoty, prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii, neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach sa v konaní podľa tohto zákona nepoužijú. (3) Na účely tohto zákona sa pojem žaloba podľa povahy veci vykladá ako návrh na vykonanie exekúcie, námietky proti exekúcii, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. (4) Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak. Naposledy bol Exekučný poriadok rozsiahlejšie novelizovaný zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorý v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 prvej vety upravil, že ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

7. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie urobil správny právny záver o nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a svoje rozhodnutie aj primerane odôvodnil. Exekučné konanie v tejto veci sa začalo dňa 16.03.2017, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku vydaného dňa 28.10.2016 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž pod sp. zn. SRSAspA 14646/16. Následne súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podaním zo dňa 16.03.2017, doručeným súdu dňa 02.05.2017 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 09.10.2018 súd prvej inštancie vydal napadnuté uznesenie, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto uznesenia.

8. Skutkovým a právnym základom exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, vydaný dňa 28.10.2016 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž pod sp. zn. SRSAspA 14646/16, je zmluva o poskytnutí povoleného prečerpania uzatvorená dňa 16.03.2011. Nepochybne ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uzatvorenú štandardným formulárovým systémom, keďže veriteľ, v tomto spore oprávnený, je osoba, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a dlžník, v tomto spore povinný, je osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy vystupovala v pozícii spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi oprávneným a povinným ako vzťah spotrebiteľský, ktorý používa zvýšenú právnu ochranu v zmysle osobitných právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, t. z., že je nutné aplikovať spotrebiteľské právo. Spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je najmä tá skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ a jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie vyhodnotil predmetný vzťah ako spotrebiteľský, následne skúmal, či exekučný titul vydal orgán, ktorý bol na to oprávnený.

9. Predmetom úpravy ustanovenia § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní je vymedzenie definície spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy - jej obsahových, ako aj formálnych náležitostí. Tieto sú vymedzené jednak pozitívne - tie, ktoré musí zmluva pre svoju platnosť obsahovať, ako aj negatívne - tie, nezakomponovanie ktorých robí zmluvu vzhľadom na jej obsahové znenie neplatnú celú alebo len sčasti. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je z hmotnoprávneho hľadiska dohodou medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spotrebiteľské spory bude medzi nimi rozhodovať stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname Stálych rozhodcovských súdov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR a ktorý je súčasne dohodnutý v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve.

10. Základnými podmienkami, ktorých absenciu v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve zákon postihuje absolútnou neplatnosťou tejto rozhodcovskej zmluvy, je: a) identifikačné údaje zmluvných strán v rozsahu obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo dodávateľa a meno, priezvisko, bydlisko spotrebiteľa, b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory, z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, c) označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, d) uvedenie webového sídla stáleho rozhodcovského súdu, na ktorom je zverejnený rokovací poriadok stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len „rokovací poriadok“), ako aj aktuálne údaje podľa §

18 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a adresu pre elektronickú komunikáciu a e) poučenie podľa vzoru tvoriaceho prílohu č. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

11. Po preskúmaní obsahu spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy odvolací súd konštatoval, že predmetom tejto zmluvy je dojednanie, že „Všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom 3707267, podpísanej veriteľom dňa 08.11.2015 (ďalej len „Dohoda“), vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto Dohody (ďalej len „Spor“), budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov (najmä štatút a rokovací poriadok), a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu“. Z obsahu predmetného dojednania je zrejmé, že veriteľ odvodzuje svoj nárok voči povinnému z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi oprávneným a povinným. Text dohody oprávnený ako veriteľ vopred pripravil pre povinného ako dlžníka a povinný nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah.

12. Občiansky zákonník v znení účinnom do 22.12.2015 v ustanovení § 516 ods. 1,2 upravoval, že účastníci môžu dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti, ak z dohody nepochybne nevyplýva, že dojednaním nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok popri doterajšom záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti. S ohľadom na uvedené došlo v danom prípade k tzv. kumulatívnej novácii, teda k zmene obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorú treba odlišovať od privátnej novácie podľa § 570 Občianskeho zákonníka, ale aj od urovnania § 585 Občianskeho zákonníka. Dohoda o uznaní záväzku neobsahuje dojednanie o zániku doterajšieho záväzku, a preto jej uzavretím pôvodný záväzok nezanikol, len došlo k zmene splatnosti záväzku. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že záväzkovo-právny vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným vznikol na základe zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 16.03.2011, pretože dohodou o uznaní záväzku pôvodný záväzok nezanikol, nevznikol ani nový záväzok, vo vzťahu k pôvodnému záväzku došlo dohodou len k zmene splatnosti pôvodného záväzku. V danom prípade zmluvné strany uzavretím dohody nanovo upravili termín splatnosti dlžnej sumy, čo má za následok, že povinnému zaniká povinnosť splniť dlh tak, ako bolo pôvodne dohodnuté a vzniká mu povinnosť plniť v zmysle uzatvorenej dohody o uznaní záväzku, ktorou došlo k zmene jednotlivých práv a povinností v existujúcom právnom vzťahu. Záväzok medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 16.03.2011 teda aj naďalej trvá, avšak so zmenenou lehotou splatnosti dlhu. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva mala obsahovať označenie spotrebiteľskej zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 16.03.2011 (keďže tento právny vzťah nezanikol).

13. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje na to, že exekučný titul ako podklad pre exekúciu musí byť vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak je exekúcia podľa exekučného titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená. V rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011 a zo dňa 18.01.2012 sp. zn. 6Cdo/143/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky sa konštatuje, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí ako exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd.

14. Exekučný poriadok pre začatie exekúcie, ako aj na jej ďalší priebeh, vyžaduje splnenie zákonom stanovených podmienok, ktoré sú procesného a hmotnoprávneho charakteru. K procesným podmienkam exekúcie patria spôsobilosť účastníkov, právomoc a príslušnosť súdu, ako i spôsobilý návrh a listina, o ktorej oprávnený tvrdí, že je vykonateľným exekučným titulom. Všetky ostatné predpoklady exekúcie sú predpokladmi hmotnoprávnymi, ktorých nedostatok síce nebráni začatiu a pokračovaniu exekučného konania, ale bráni prípustnosti samotnej exekúcie. Z uvedeného vyplýva, že jedným z predpokladov na vedenie exekúcie voči povinnému je exekučný titul, ktorým môže byť rozhodnutie súdu alebo rozhodnutie iných orgánov, prípadne iná verejná listina. Exekučným titulom je

prítom také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné a ktoré ukladá povinnému určitú povinnosť, pričom musí spĺňať tak formálne, ako aj materiálne predpoklady vykonateľnosti. Formálna vykonateľnosť je splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní riadneho opravného prostriedku. Materiálne predpoklady vykonateľnosti exekučného titulu sú, či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú, či nejde o rozhodnutie voči neexistujúcemu subjektu, či sú označení natoľko presne, že nemožno mať neodstrániteľnú pochybnosť, o koho sa jedná a či ide o plnenie, ktorého vymoženie zákon predpokladá.

15. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul bol vydaný kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý nemal na to právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Co 31/2013 zo dňa 29.01.2013).

16. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.03.2012 v konaní pod sp. zn. 6Cdo 1/2012). Exekučný súd je povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy, prípadne aj konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť takéhoto rozsudku (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.09.2012 v konaní pod sp. zn. 5Cdo 230/2011). Rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 24.11.2015 nezodpovedala zákonným podmienkam zakotveným v § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. r), ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Z predložených listín nie je zrejmé, v akom rozsahu bol povinný adekvátne poučený o následkoch uzavretia tejto rozhodcovskej zmluvy, či mal reálnu možnosť ich znenie ovplyvniť a či mu bolo aj vysvetlené, čo znamená možnosť voľby v prípade súhlasu, resp. nesúhlasu s touto rozhodcovskou zmluvou. Oprávnený tieto skutočnosti v návrhu na vykonanie exekúcie ani netvrdil a ani nepreukázal listinnými dôkazmi. Ich dojednanie tak nezodpovedalo ustanoveniu § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v tom čase. Veriteľ mal povinnosť predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa mu poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a tiež mu poskytnúť aj jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo tá - ktorá voľba znamená. Oprávnený takýto postup v konaní nepreukázal, a tak odvolací súd aj z tohto dôvodu konštatuje neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá - ak mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie - mala byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán s dostatočnými informáciami poskytnutými povinnému.

17. V súvislosti s preskúmaním platnosti dohody o uznaní záväzku je odvolací súd toho názoru, že ak oprávnený ako dodávateľ uzavrel dohodu o uznaní záväzku, je možné dôjsť k záveru, že aj takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota), a preto je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ nemá záujem na predĺžovaní premlčacej lehoty, čím sa vystavuje dlhému obdobiu právnej neistoty a táto zmluvná podmienka upravená spotrebiteľskou zmluvou uzavretou medzi účastníkmi sa odchyľila od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech

spotrebiteľa, pretože ustanovenia Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti upravujú 3-ročnú premlčaciu lehotu. Keďže zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku, je v tejto časti neplatná.

18. Je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať ustanovenie § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Posudzujúc platnosť tohto právneho úkonu odvolací súd dospel k záveru, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady právneho úkonu v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1). Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem. Ako súd vyššie dôvodil, k podpisu dohody o uznaní záväzku došlo za použitia nekalej obchodnej praxe, t.j. konania v rozpore s dobrými mravmi. Takýto jednostranný právny úkon je potom potrebné vyhodnotiť ako absolútne neplatný, od počiatku neexistujúci a samozrejme nespôsobujúci následky, t.j. v konkrétnom prípade nedošlo platne k uznaniu záväzku.

19. Na dôvažok odvolací súd dodáva, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, t.j. dňa 24.11.2015, od ktorej ďalej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Podpísaním predmetnej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje postavenie, pretože uzatvorenie takejto dohody privodí spotrebiteľovi značnú ujmu. Text uznania záväzku a údaje, ktoré sú uvádzané v dohode boli oprávneným vopred pripravené a oprávnenému išlo predovšetkým o to, aby povinný podpísal uznanie záväzku. Oprávneným boli využité omyl a leš v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Zo strany oprávneného došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k povinnému ako spotrebiteľovi, ktorý predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno očakávať od dodávateľa, pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúc čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti. Ustanovenia na ochranu spotrebiteľa treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo zo strany oprávneného k nekalej obchodnej praxi.

20. Súd prvej inštancie na základe listinných dôkazov urobil správny právny záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť. To znamená, že súdny exekútor žiadal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu vydaného rozhodcovským súdom, ktorý nemal právomoc konať a rozhodovať spor účastníkov a ktorého rozhodnutie je tak nulitným aktom. Vzhľadom na to súd prvej inštancie správne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a z toho dôvodu odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).